

Гочо се мъчеше да облече ризата си и охкаше високо:

— О-о-о! Мамичко! Боли... много боли!..

Славе и Любенъ приближиха уплашено. — Какво има?

Какво си правилъ? — викна Слави. — Ами ти цѣлъ си изгорѣлъ...

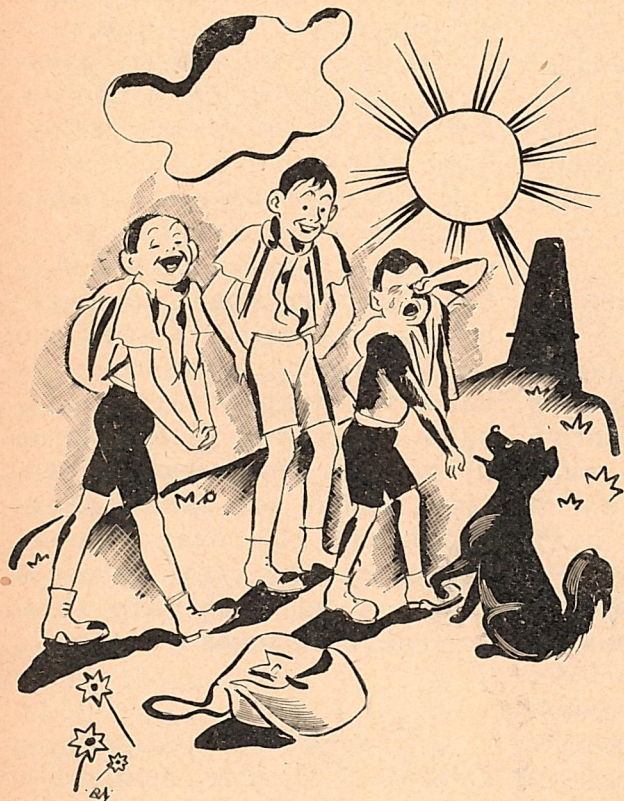
— Искахъ... искахъ да си смѣня кожата... о-о... боли, мамичко... искахъ да ми излѣзе черна кожа, бе бате Славе, като на ония... Ти нали каза...

— Ахъ ти умникъ такъвъ, че ти за истинна ли го взе, бре? — ядоса се Слави. — Любене, я скоро дай шишето съ дървеното масло за салатата. Добре че го взехме тази сутринъ, какво щѣхме да правимъ иначе този хубостникъ! Чакай сега!

Той налѣ на дланъта си масло и почна да маже гърба на Гочо.

Гочо завика по-силно. Цѣлото му тѣло горѣше. Когаго го намазаха, той лѣсна като червена мекица. Насила облѣкоха ризата му. Слави взе неговата раница и тръгнаха полека да

се връщатъ. Любенъ надуваше хармоничката за да забравятъ прежеждието, но Гочо презъ цѣлия пѣтъ му пригласяше съ охкания. На нѣколко пѣти спираха да починатъ. Най-после се смъкнаха въ града. Заведоха Гочо до дома.

— О, боли бе, много боли!... — викаше Гочо. — Гърбътъ бе, бате Славе... Не мога да се облѣка!

Погледнаха му гърба: червенъ като керемиди и напукавъ.

— Какво е туй чудо, бре?